

[L. D. Rasmussen.]

kunde saadanne Handlinger blive straf-frie. Men noget saadant kender det fore-liggende Lovforslag intet til.

Jeg maa vel gaa ud fra, at Bestemmelsen i Danske Lov 6—17—31 om Straffrihed for at plukke Nødder i anden Mands Hegn, naar de fortæres paa Stedet, ikke ophæves. Dette er ikke foreslaaet og den var ikke ophævet ved Loven af 1866; dette ret uskyldige Rapseri vil vel ikke i Fremtiden blive strafbart, og jeg synes heller ikke, det bør være det. Men hvorfor saa drage andre tilsvarende Handlinger ind under Tyveribegrebet og dermed under strenge Straffebestemmelser?

Jeg ser den højtærede Justitsminister tage tungt og strengt ogsaa paa For-syndelser som Betleri og Løsgænger. Det giver sig ret kraftigt Udslag i § 287, hvor-efter den, der har været straffet for Betleri eller Løsgænger, blot en enkelt Gang, og derefter begaar en Berigelsesforbrydelse, selv det mest ufarlige Tyveri, kan faa sin Straf forhøjet med indtil Halvdelen. Jeg gaar ud fra, at disse Bestemmelser, som vel sagtens alle de øvrige, ikke vil blive betragtet som noget Ultimatum, og at der derfor vil være Mulighed for at forhandle sig til Rette om Mildhed og Forstaaelse paa dette Omraade.

Jeg skal i øvrigt tillade mig at frem-sætte forskellige Bemærkninger om enkelte Bestemmelser i Straffelovforslaget. Lov-forslaget af 1924 foreslaar den kriminelle Lavalder fastsat til 15 Aar, medens det foreliggende Forslag sætter den til 14. Det glædede mig uhyre meget at høre, at Venstres Ordfører, selv om han ikke var saa stærkt imod 14 Aars Alderen, egentlig godt kunde tænke sig at sætte den til 15, men han var dog mest tilbøjelig til at følge Kommissionens Flertalsforslag.

Jeg forstaar ikke, at den højtærede Minister vil gøre Strafansvar gældende overfor et Barn allerede ved det 14de Aar; det ser lidt ejendommeligt ud sammen-holdt med den Humanisme, den højtærede Minister bærer til Skue, naar Talen er om Tugthusstraf. Her skal der vises Var-somhed, særlig Hensyntagen mod den grove eller forhærdede Forbryder; men Barnet skal der ikke tages varsomt paa, saa snart det har overskredet 14 Aars Alderen.

De følgende to Paragraffer, §§ 17 og 18, omhandler Tilregnelighed, og der tages skyldigt Hensyn til mulig aandelig Svag-hed hos det enkelte Individ med Hensyn til Strafansvar, noget, der er en Selvfølge efter moderne Opfattelse; men for det langt fra fuldt aandeligt udviklede Barn gør

man Ansvar gældende allerede ved det 14de Aar, og det betyder, at hvis et saadant Barn i Ubesindighed, maaske i Hefthighed og ude af Sindsligevægt over en formentlig begaaet Uret, foretager en strafbar Hand-ling, som kræver Tiltale og Dom, da vil Dommen som en Anmærkning i vedkom-mendes Generalieblad hæfte ved ham for Livstid.

Jeg forstaar ikke, hvorfor den højt-ærede Minister absolut vil have Barnet presset ind under Straffeloven saa tidligt som muligt, da vi dog har Værgeraads-institutionen, som efter de mange Aars Erfaringer paa dette Omraade har ud-mærkede Forudsætninger for at kunne be-handle Børnene, hvis de begaar Udskejelser. Jeg kan derfor kun paa det varmeste an-befale, at vi ikke sætter Aldersgrænsen for Straffrihed lavere end den i Lovforslaget af 1924 fastsatte, nemlig 15 Aar.

Der er Enighed om, tror jeg bestemt, i alle Partier, at en sindssyg Person ikke skal straffes for en i øvrigt strafbar Handling. Det foreliggende Lovforslag overlader helt Afgørelsen af Tilregnelighedsspørgsmaalet til Domstolene; Lovforslaget af 1924 kræ-ver, at der til Oplysning for Domstolene skal foreligge Erklæring fra Retslægeraadet eller en af Justitsministeren autoriseret Læge om tiltaltes mentale Tilstand, Er-klæring om, hvorvidt den paagældende er sindssyg eller udpræget aandssvag eller i Handlingens Øjeblik har været i en Til-stand, som ganske maa sidestilles med Sindssygdom.

En saadan Erklæring maa altsaa siges at være vejledende for Dommerne paa et Omraade, hvor de ikke kan være sagkyn-dige. Men om Erklæringen har tilstrækkelig Vægt, om den kan betragtes som tilstrække-ligt Bevis for, at den paagældende virkelig lider af Sindssygdom eller Aandssvaghed, afgøres naturligvis af Domstolen. Denne Erklæring vil af Domstolen være at behandle som alt andet foreliggende Bevismateriale.

Det, det drejer sig om, er at sikre et fælles Ønske om Straffrihed for sindssyge eller udpræget aandssvage Personer, hvad jo den nugældende Straffelovs § 38 i øvrigt ogsaa gaar i Retning af. Der har allerede udviklet sig en Praksis paa den bestaaende Lovs Grundlag, der gaar ud paa, at der bliver foretaget Lægeundersøgelse, hvis der er Tvivl om tiltaltes mentale Tilstand. Nu bliver det lovfæstet som noget, der kræves, men af dertil autoriserede Læger.

Jeg ser ikke rettere end, at Lovforslaget af 1924 i sin Affattelse af § 17 giver den største Betyggelse for den ønskede Straf-